

ŠKOLA NARUBY

Jakub Vavrouch

16 let

Prohlašuji při plném vědomí a čistém svědomí, že následující text jsem napsal sám, bez sebemenší pomoci umělé inteligence, jelikož jsem technicky negramotný, takže jakékoliv užití výtahů moderních technologií, jakožto i AI, u mě absolutně nepřípadá v úvahu.

PŘEVRA

Všechn ten zmatek by vlastně nevznikl nebýt učitele Kulhánka. On pan učitel Kulháněk ještě donedávna učil zeměpis. Snad pro jeho skvělé pedagogické dovednosti či snad pro jeho mírně řečeno „kulatou“ postavu mu žáci přezdívali Globus. Častokrát jsem slýchal žáky, jak po zvonění volají: „Bacha, Globus už se koulí!“ Jenže tak tomu už dávno není. Náš školní ústav, kterého mám tu čest či snad lépe řečeno smůlu být ředitelem, už dávno není jen tak ledajaký školní ústav.

Jak jsem již řekl, a za tím si stojím, za vše může výše zmíněný Globus čili učitel Kulháněk. Ten byl totiž jednoho pondělního úterka náhle odvolán z hodiny. Pravda, za to můžu tak trošku já, neboť jsem jej z vyučování odvolal právě já, a to z toho důvodu, aby podal vysvětlení ve věci stížnosti jisté Moniky N., která tvrdila a tvrdí, že ji Globus – pardon, učitel Kulháněk v kabinetu... No, to sem teď nepatří. Řekněme, že mu pomáhala rolovat mapy. Zkrátka – hlavní je, že byl učitel Kulháněk toho dne odvolán v půli vyučovací hodiny mimo třídu, zanechav ji tak bez dozoru. To by nebylo nic tak zvláštního – koneckonců, nebylo by to poprvé, co pedagog takhle odešel a nechal třídu na pár minut o samotě. Třída zpravidla v tomto momentu propukne v jásot a čilý ruch. Jenže – pan učitel Kulháněk před svým odchodem vyřkl něco, co se mu – a nejen mu, ale nám všem – stalo osudným. Když totiž odcházel, obrátil se na třídu – osmá c to byla –, ukázal prstem na žáka Voždu a pravil: „Voždo, zastoupíš mě při výkladu, já jsem hned zpátky,“ a odešel. Tato kantorova slova si žáci vzali k srdci jako předtím nikdy nic z toho, co jim pan učitel vykládal. Od té doby už nic není jako dřív – náš ústav totiž definitivně ovládli žáci.

Když se totiž pan učitel Kulháněk vrátil zpět do třídy, čekalo ho nemilé překvapení – všech devětadvacet žáků se nahrnulo za katedru a poručilo učiteli Kulhánkovi, aby se posadil do první lavice. Když pedagog odmítl uposlechnout, dva nejsilnější žáci jej povalili na zem a dokutáleli před žáka Voždu, který se nyní stal neoficiálním vůdcem povstání. Jak a čím nakonec žáci učitele přiměli k poslušnosti, jsem se dodnes nedozvěděl, neboť pan učitel Kulháněk od té doby trpí posttraumatickým syndromem a odmítá o této hrůzné zkušenosti hovořit.

Faktem však zůstává, že od té doby se žákovské povstání, chcete-li rebelie či nenásilný převrat, postupně rozšířilo i do ostatních tříd. Za pár dní učitelé ztratili nad žáky kontrolu. Já sám už jsem téměř měsíc nevytáhl paty z ředitelny a jídlo mi sem musí nosit kuchařky ze školní jídelny tajně po hromosvodu. Po třídě osmá c následovala třída osmá b, kde žáci donutili svoji matikářku pozřít kalkulačku. Od toho momentu kolegyně učitelka Ptáčková

neříká nic jiného než „Syntax error“.

Třídního učitele osmé a jeho vlastní třída přinutila stokrát opsat všechny jejich slohové práce za poslední tři roky. Celkem těch prací bylo asi čtyři sta, což zapříčinilo, že si pan učitel třídní Bárta přivodil těžký syndrom karpálních tunelů, ale zase se naučil psát oběma rukama současně nezávisle na sobě. Což je mu nyní jaksí k ničemu, neboť kvůli silným křečím v zápěstí neudrží v ruce ani stéblo trávy.

Nejhorší situace však nastala na prvním stupni. Musím uznat, že prvňáci dovedou být kreativní, ale na druhou stranu neznají slitování. Svoji třídní učitelku Malíčkovou vplekli do obrovského počítadla a navrch jí ještě ucpali ústa slabikářem, aby nemohla přivolat pomoc.

Třetáci a čtvrtáci si evidentně zasedli na své učitele hudební výchovy. Žáci třetí b učitele hudby Michlíčka zavřeli do piana, a když se z něj zoufalý pedagog pokoušel dostat, přiklopili na jeho víko ještě tympány a basu, a navíc vyťukávali na klávesách neustále dokola akord d dur, což způsobovalo panu učiteli nepříjemné bolesti, neb ho kladívka uvnitř piana tloukla do choulostivých míst. Čtvrtáci si ze svých o rok mladších spolužáků zjevně chtěli vzít příklad, jenže na škole máme pouze jedno piano, do kterého se jim už svou učitelku hudby Kropáčkovou nepodařilo vtěsnat. Spokojili se tedy alespoň s náhradní variantou, a sice že vmáčkli kantorku do futrálu od tahací harmoniky, na kterou poté hráli a zpívali husitský chorál Ktož sú boží bojovníci, dokud jim nebohá učitelka, které už pomalu uvnitř futrálu docházel kyslík, neslíbila, že už nikdy nebude zpívat.

Ani učitel chemie se nevyhnul pomstě svých žáků. Devátá b jej přinutila vypít všechny zásoby kyseliny mravenčí a u toho musel nebožák ještě odříkávat koncovky oxidačních čísel. Nebýt toho, že si pan učitel Balák za ta léta, co učí chemii, vypěstoval odolnost vůči většině karboxylových kyselin, nevím, zda by byl ještě nyní schopen dále vést výuku.

Člověk by řekl, tedy alespoň já bych řekl, že přinejmenším učitele tělocviku žáci ušetří. To jsem ovšem nepomyslel na ty, kteří tělesnou výchovu z duše nenávidí – na tlustoprdy. Na bečky, špekouny, na buřty, sádla, na všechny ty obézní, tlusté a nemotorné cvalíky, pro které je minimální pohyb nepřekonatelnou překážkou, neslučitelnou s jejich filozofií tuku. Školský zákon všem pedagogickým pracovníkům přísně zakazuje jakkoliv napadat žáky, co se týče jejich vzhledu, tělesného stavu či hmotnosti, ale mně už je teď všechno fuk, a tak to říkám, jak to je.

Všichni tihle špekbuřti ze všech tříd se semkli, utvořili lavinu a společně se vrhli na nebožáka pana učitele Knedlíčka, který na škole učil tělocvik. Dodneška nevím, jak se to těm ovárkům podařilo, ale zkrátka stalo se, že někde ukořistili dvoukolák, do něhož zapřáhli tělocvikáře Knedlíčka, všichni pak do dvoukoláku naskočili a chudák Knedlíček, popoháněn bičem, je pak musel vozit celý den, dokud nepadl vysílením u bran hřbitova.

O fyzikářích bych se raději ani nevyjadřoval. Žáci sedmé b zapojili svou fyzikářku Roháčkovou do elektrického obvodu a díky ní je teď napájena celá školní budova elektřinou. Malinko teď probíjí, mnohdy i jiskří, pravda, ale žije. To její kolega Krbeček takové štěstí neměl. Na tom šestáci tak dlouho zkoušeli pravdivost Archimedova zákona, až ubohého pedagoga utopili. Vznikl tak zbrusu nový zákon, pojmenovaný po jednom z žáků šesté c, který se na této demonstraci podílel, a sice po žáku Alošovi. Alošův zákon tedy zní: „Krbeček

ponořený do kapaliny držen v ní silou třiceti žáků základní školy se nevynoří.“

Líto mi je rovněž kolegy Povřísla, učitele přírodopisu. I přesto, že žáci osmé b moc dobře věděli, že pan učitel Povřísl trpí chronickou sennou rýmou, donutili jej pozřít rostlinný obsah několika jejich herbářů, přesně dvaadvaceti. Pana učitele Povřísla nyní léčí na speciální klinice ve Švýcarsku, kde jej drží v naprosto odhlučněné kóji, neboť pan učitel svým mohutným kýcháním rušil ostatní pacienty.

Učitel dějepisu, profesor Masařík, doplatil na svou zálibu ve středověku. Žáci deváté a mu uložili naučit se výklad světových dějin od pravěku až po nynějšek z paměti, včetně všech bitev, válek, kmenových rozepří i bezvýznamných šarvátek. Následně jej z této látky zkoušeli, a když pan profesor neznal odpověď na nějakou otázku či si na ni nevzpomněl, uplatňovali na něm právo útrpné, které používali mimo jiné Španělé za dob inkvizice. Začali zlehka, ale když si na profesora Masaříka dotáhli i španělskou botu a skřípec, který ukradli v místním muzeu, jeho bolestný řev se nesl chodbami našeho ústavu, jako varování všem.

Učitelka výtvarné výchovy, magistra Nekonečná, provdaná Konečná, skončila na výplachu žaludku poté, co ji pomstychtiví druháci donutili sníst anilinové barvy. Její kolegyně, učitelka Abšnajdrová, nyní zase pro změnu bloudí chodbami školy dočista hluchá, neboť jí žáci páté b propíchli ušní bubínky štětcí číslo 18.

Němčinářku Tichánkovou osmáci přecpali kysaným zelím, bratwursty a preclíky, a navrch ještě nalili pivem, které té chudince lili z tupláků do úst trychtýřem. Učitelka Tichánková navíc v tomto stavu usedla za volant, odhodlána odejet domů, jenže ji chytila hlídka dopravní policie. Kantorka tak skončila bez papírů, na mol opilá na místní policejní stanici, kde místním policistům po tom kysaném zelí a bratwurstech, s prominutím, zaneřádila jejich staniční klozet.

Doposud nejradikálnější však byla třída osmá b, která vyřízla svému angličtináři Potužilovi jazyk, aby, jak sami uvedli, „je už nikdy nemohl otravovat s tím svým *th*“.

Zatím vám nemůžu nijak konkrétně nastínit svůj další plán. Jak jsem prve řekl, jsem téměř měsíc zabarikádovaný v ředitelně a bojím se vystrčit nos. Z ministerstva školství, vnitra, a dokonce i obrany mi chodí výhrůžné dopisy, ve kterých mi nařizují, abych žakovské povstání neprodleně zarazil. Jenže – já nevím jak. Jediné, co vám můžu slíbit, je to, že všichni žáci bez výjimky dostanou na vysvědčení trojku z chování a důtku ředitele školy...!